

„Naa, det er Dem!“ sagde han med et Lettelsens Udbrud, da han saa' Dyrlæge Aggerbølles brede Skikkelse træde ind, dryppende af Regn. „Det havde vi sandelig ikke ventet . . . Hvor i Alverden kommer De fra paa denne Tid af Aftenen?“

„Jeg? . . . Hm! Jeg kommer fra en Patient,“ mumlede Aggerbølle og saa' sig om efter et Sted, hvor han kunde anbringe Hat og Stok. „Et Hundevejr! Rigtig et Helvedesvejr! Ikke til at jage et Menneske ud i. Og et Pløre! Man kan jo næsten ikke være bekendt at komme ind i ordentlige Folks Stuer, saadan som man ser ud! Men jeg syntes dog, jeg skulde kigge lidt indenfor“ —

„Det var virkelig pænt af Dem, Aggerbølle“, sagde Fruen, idet hun kastede et formanende Blik over paa sin Mand, der ikke havde gjort sig syn-derlig Umage for at skjule sin Gnavenhed over Besøget. „De véd, vi sidder saa meget alene nu og er altid glade ved at se Dem. Vi sad saamænd netop og talte om Dem, da De kom. Værsgo' tag De kun Plads! . . . Naa, hvordan gaar det saa ude hos Dem i al den Slud og Regn, vi har haft i den sidste Tid?“

Aggerbølle lod, som om han overhørte hendes Spørgsmaal. Han tog Plads paa en Rørstol ved Siden af Bordet, hvor han med en mørk og be-